

มหาวิทยาลัยทักษิณ

ชื่อโครงการวิจัย นักเขียนร่วมสมัยภาคใต้ : การรวมกลุ่มและบทบาท

Contemporary Writers of The South: Grouping and Roles

ชื่อผู้วิจัย มาโนช ดินลานสกุล วราเมษ วัฒนไชย ปรีศนา พิมพ์จิกร จันทรวงศ์
สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ
โทรศัพท์ 074311885 ต่อ 1315 1311 1300

ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากงบประมาณเงินแผ่นดิน ประจำปี 2554 จำนวนเงิน 300,000 บาท
ระยะเวลาทำการวิจัย 2 ปี ตั้งแต่ 1 ตุลาคม 2553 ถึง 30 กันยายน 2555

งานวิจัยเรื่อง นักเขียนร่วมสมัยภาคใต้ : การรวมกลุ่มและบทบาท ฉบับนี้ มี
วัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับนักเขียนร่วมสมัยภาคใต้ และศึกษาการรวมกลุ่มและ
บทบาทของกลุ่มของนักเขียนร่วมสมัยภาคใต้

ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับนักเขียนร่วมสมัยภาคใต้ และการรวมกลุ่มและ
บทบาทของกลุ่มวรรณกรรมในภาคใต้ พบว่า กลุ่มวรรณกรรมในภาคใต้ที่มีความเป็นกลุ่มอย่างชัดเจน
นั่นคือ มีความเป็นมา มีสมาชิก และมีบทบาทอย่างต่อเนื่อง มีอยู่ 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มนาคร กลุ่ม
คลื่นใหม่และกลุ่มภูเก็ต สมาชิกกลุ่มนาครมีประมาณ 50 คนแต่ที่มีผลงานเขียนอย่างต่อเนื่อง มีทั้งสิ้น
23 คน สมาชิกกลุ่มคลื่นใหม่ มีประมาณ 20 คนแต่ที่มีผลงานเขียนอย่างต่อเนื่องมีทั้งสิ้น 7 คน และ
สมาชิกกลุ่มภูเก็ต มีประมาณ 20 คนแต่ที่มีผลงานเขียนอย่างต่อเนื่องมีทั้งสิ้น 10 คน จากการศึกษา
ลักษณะการรวมกลุ่มและบทบาทของกลุ่มของนักเขียนร่วมสมัยภาคใต้ พบว่ากลุ่มวรรณกรรม ทั้ง 3 กลุ่ม
นั้น มีความเหมือนและความแตกต่างในรายละเอียดบางประการคือ กลุ่มนาครรวมตัวกันในปี พ.ศ.2525
เป็นกลุ่มศิลปะวรรณกรรมที่เกิดขึ้นจากการรวมตัวกันของกลุ่มศิลปะวรรณกรรมเล็ก ๆ มีสมาชิก 2-3 คน
ทั้งในและนอกสถาบันการศึกษา ในพื้นที่ภาคใต้ โดยเฉพาะในจังหวัดพัทลุง จังหวัดสงขลา จังหวัด
นครศรีธรรมราช จังหวัดสุราษฎร์ธานี แต่กลุ่มไม่มีกฎเกณฑ์หรือการจัดการอย่างชัดเจน จำนวน
สมาชิกและผู้ดูแลสมาชิก จึงไม่แน่นอน สมาชิกส่วนใหญ่ นิยมเขียน เรื่องสั้นและบทกวี เรื่องสั้นเป็น
รูปแบบงานเขียนที่โดดเด่น ของกลุ่มนาครระยะหลัง จำนวนสมาชิกที่ เคลื่อนไหวในนามกลุ่มหรือ ีร่วม
กิจกรรมกับกลุ่มลดน้อยลง จนสมาชิกหลายคนกล่าวว่า กลุ่มนาครได้มาถึงจุดจบแล้ว ขณะที่กลุ่มคลื่น
ใหม่รวมตัวกันเมื่อปี พ.ศ. 2524 โดยมีสมาชิกสองคนที่สนใจการอ่านการเขียน บทกวี ขณะที่ยังเรียน
หนังสืออยู่ในมหาวิทยาลัย สมาชิกของกลุ่มเพิ่มขึ้นอย่างช้า ๆ สมาชิกที่เพิ่มเข้ามา ก็สนใจบทกวี กลุ่ม
ยุติบทบาทไปบางช่วง แต่ในที่สุดก็กลับมาฟื้นฟูขึ้นอีกครั้ง มีการจัดระเบียบกระเปาะก่อนข้างชัดเจน ส่วน
กลุ่มภูเก็ตก็เริ่มต้นด้วยคนที่สนใจวรรณกรรมเพียงสองคน จากนั้นสมาชิกเพิ่มมากขึ้น จนเวลาผ่านไป

เกือบยี่สิบปีจึงรวมตัวก่อตั้งเป็นกลุ่มศิลปวรรณกรรมภูเก็หรือป่านโกบี เมื่อปี พ.ศ.2541 จำนวนสมาชิกมีมากขึ้นนับสิบคนและมีความสนใจทั้งวรรณกรรมและศิลปะแขนงอื่น กลุ่มภูเก็สนใจเรื่องสั้นเป็นพิเศษ

บทบาทของกลุ่มวรรณกรรม ที่เด่นชัด คือ บทบาทด้านการสร้างงานวรรณกรรม บทบาทด้านการส่งเสริมการสร้างและเสพวรรณกรรม และบทบาทด้านอื่นๆ จากการศึกษพบว่า ทุกกลุ่มมีบทบาทที่โดดเด่นในฐานะกลุ่มที่สร้างงานวรรณกรรมทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ และบทบาทในการส่งเสริมการสร้างและเสพวรรณกรรมแก่สมาชิกกลุ่ม กลุ่มนาครมีบทบาทอย่างสำคัญในการสร้างงานวรรณกรรมหลากหลายรูปแบบทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ จึงสร้างอัตลักษณ์ชุดหนึ่งขึ้นมาทั้งในด้านท่วงทำนองการเขียน ลักษณะเนื้อหาและแนวคิด ซึ่งมีความกลมกลืนอยู่กับท้องถิ่นภาคใต้อย่างชัดเจน โดยเฉพาะเรื่องสั้น กลุ่มนาครมีวิถีและวัฒนธรรมแบบพี่น้อง แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันอย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะเรื่องท้องถิ่น งานเขียนและทำกิจกรรมทางวัฒนธรรมร่วมกัน ถือเป็นบทบาทในการส่งเสริมการสร้างและเสพวรรณกรรมแก่สมาชิกในกลุ่ม นอกจากนั้นยังมีส่วนในการส่งเสริมการสร้างและเสพวรรณกรรมแก่เยาวชน และบทบาทอื่นๆ ทั้งในฐานะวิทยากร ผู้ดำเนินการหลัก แกนนำ หรือที่ปรึกษา แต่หลังจากกลุ่มนาครฉลองครบรอบ 25 ปีเป็นต้นมา บทบาทแทบทุกด้านของกลุ่มเริ่มลดลงตามลำดับ โดยเฉพาะด้านการสร้างงานวรรณกรรมเพราะสมาชิกจำนวนมากได้ยุติบทบาทการสร้างงานวรรณกรรมลงไปหันเหความสนใจไปสู่กิจกรรมอื่น ขณะที่กลุ่มคลื่นใหม่มีบทบาทโดดเด่นมาตามลำดับทั้งด้านการสร้างงานวรรณกรรม และการส่งเสริมการสร้างและเสพวรรณกรรมแก่สมาชิกกลุ่มและเยาวชน สมาชิกมีความต่อเนื่องในการสร้างผลงาน โดยเฉพาะบทกวี ได้รับความสนใจจากสังคมและได้รับรางวัลสำคัญ จำนวนมาก ส่วนบทบาทด้านการส่งเสริมการสร้างและเสพวรรณกรรมแก่เยาวชนเป็นบทบาทที่โดดเด่นของกลุ่มคลื่นใหม่ ด้วยการจัดค่ายวรรณกรรมเพื่อพัฒนาการอ่านการเขียนแก่เยาวชนในสถาบันการศึกษา ทุกระดับ จน กลายเป็นมืออาชีพในการจัดค่ายวรรณกรรม มีการ สร้างเครือข่ายเยาวชนที่สนใจวรรณกรรมได้จำนวนหนึ่ง สำหรับกลุ่มภูเก็หรือป่านโกบี ก่อตั้งขึ้นมาเมื่อไม่นาน สมาชิกส่วนหนึ่งมีพื้นฐานทางวรรณกรรม และมีผลงานเผยแพร่เป็นที่รู้จักมาก่อน จึงทำงานต่อเนื่องได้ทันที บทบาทด้านวรรณกรรมมีความชัดเจนและโดดเด่นขึ้นตามลำดับ ได้รับรางวัลสำคัญๆ ระดับชาติจำนวนมาก ทั้งเรื่องสั้น นวนิยายและบทกวี ส่วนบทบาทด้านการส่งเสริมการสร้างและเสพวรรณกรรมแก่เยาวชนและบทบาทด้านอื่นๆ ยังไม่โดดเด่นมากนัก